

Aimag

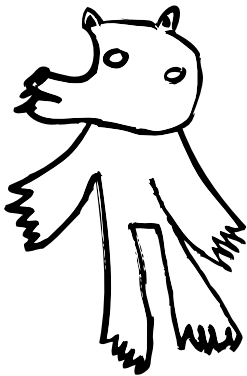
EDITORIAL
ISSUE # 1 :

Aika maa

www.a-magazine.org
Architecture Magazine for Children
Arkkitehtuurilehti Lapsille
Revista de Arquitectura para niños

1 / 2012





Aika ja Maa

Olipa kerran tyttö ja poika, viiden vuoden ikäisiä, nimeltään Aika ja Maa. He olivat muinaisesta maasta. Paikka oli niin suuri, että taivas oli piilotettu sinne nukkumaan. He olivat kihloissa. Jotkut ajattelevat ettei rakkaus lasten kesken ole mahdollista. Kaikki riippuu siitä mitä tarkoitetaan sanalla ”rakkaus”, sanalla ”lapsi” tai sanalla ”koti”.

Aika ja Maa leikkivät kasvaen, kuten puut, sateen alla, auringon ja hien kanssa. He rakastivat tanssimista ja halusivat leikkipaikalla kun kukaan ei ollut näkemässä. Maa oli puhdasta iloa maailmankaikkeuden keskellä. Aika oli maailmankaikkeus. Hän oli niin kaunis ja täynnä iloa että linnut joivat hänen katseestaan. Kun hän hyppäsi, kaikki kalat hyppäsivät myös. Kun hän oli hiljaa, kaikki lammet kuiskasivat.

Eräänä yönä Aika ylitti surullisen kadun. Hänen puhdas sydämensä heräsi pimeässä tuulessa. Hän kuoli.

Seuraavana aamuna Maa etsi Aikaa, mutta ei löytänyt tätä. Hän kysyi aikuiselta: ”Missä on Aika?” Aikuinen, jäinen hymy kasvoillaan, vastasi: ”Hän muutti toiseen kaupunkiin vanhempiensa kanssa. Hän on hyvin onnellinen uudessa paikkassaan.”

Aikuinenkääntyi, ja käveli pois. Maa tiesi, ettei se ollut otta.

Hän sulki silmänsä ja kuunteli puita ja mehiläisiä. Aika oli kuollut. Lopullisesti. Maa makasi penkillä, hänen sisäinen valonsa himmeni, kaikki kartat ja kompassit mätänivät, hänen kohtalon kirjansa paloi.

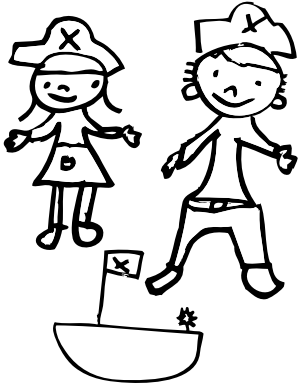
Aikaa kului ja Maa ryhtyi arkkitehdiksi. Hän rakensi taloja, kaupunkeja, valtakuntia...

kaikki halusivat hänen projektejaan ”joissa aika ei ikinä kulunut”. Hän kuoli hyvin vanhana lastensa, lastenlastensa ja oppilaidensa ympäröimänä. Vuosisadat vaihtuivat kuten lehdet puissa.

Eräänä päivänä tyttö ja poika, viiden vuoden ikäiset, Uxia ja Marcos, leikkivät koulun pihalla. Kello soi ja lapset juoksevat rakennukseen. Paitsi Uxia ja Marcos. He piiloutuvat puun latvaan, liikkumatta ja hiljaa.

He ovat kaksi merirosvoa valtameren keskellä. Kauheita myrskyjä, kirottuja linnoja, taianomaisia mustekaloja, verisiä laivoja, karmeita miekkoja... Uxia ja Marcos eivät pelkää koska ovat yhdessä. He ovat elämän haaste, suden kirkkaat silmät katsomassa Aikaa ja Maata tanssimassa leikkipaikalla.

Jorge Raedó
Helsinki, 10.12.2011



Aika and Maa

Once upon a time a girl and a boy five years old, Aika and Maa. They were from an ancient land. It was so big that the sky was hidden there to sleep. Aika, in the ancient language, means "time". Maa means "land". They were engaged. Some people think love is not possible between children. All depends on what you call "love", what you call "child", what you call "home".

Aika and Maa played to grow up, as trees do, under the rain, with sun and sweat... They loved to dance hugged in the playground when nobody saw them. Maa was pure passion in the middle of the universe. Aika was the universe. She was so beautiful and full of happiness than all birds drank in her gaze. When she jumped all the fishes jumped, when she was silent all lakes whistled.

One night, Aika crossed the sad street. Her clean heart woke up the dark wind. It passed through her. She died.

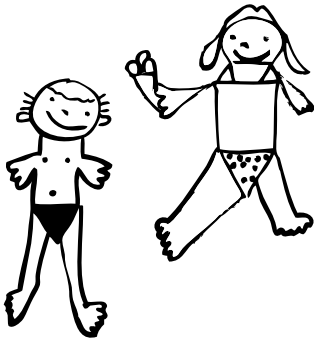
Next morning Maa looked for Aika, but she wasn't there. He asked to the adult: "Where is Aika?". The adult, with a frozen smile, said: "She moved to other city with her parents. She will be very happy in her new place". The adult turned and went. Maa knew that it was not true. He closed the eyes and listened to the branches and bees. He understood. Aika was dead. For ever. Maa layed on a bench, his inside light went off, all maps and compasses roted, the book of destiny burned.

Time passed and Maa became an architect. He built houses, cities, empires... everybody wanted his projects "where the time never passes". He died very old, surrounded by his sons, grandsons and pupils. The centuries fell as leaves fall.

One day, a girl and a boy five years old, Uxia and Marcos, are playing in the schoolyard. The bell sounds and all kids run into the building. But not Uxia and Marcos. They are hidden in a treetop, still and silent. They are two pirates in the middle of the ocean. Horrific storms, damn castles, sorceress octopus, bloody ships, infernal swords... Uxia and Marcos are not afraid because are together. They are the challenge of life, the clear eyes of the wolf watching Aika and Maa dancing in the playground.

Jorge Raedó
Helsinki, 10.12.2011

Architecture Magazine for Children



Aika y Maa

Érase una vez una niña y un niño de cinco años, Aika y Maa.
Los dos eran de una tierra antigua, tan grande que el cielo se escondía ahí para dormir.
Aika, en esa lengua antigua, significa “tiempo”. Maa significa “tierra”.
Aika y Maa eran novios. Hay gente que piensa que los niños y niñas no pueden enamorarse.
Todo depende a lo que llames “amor”, a lo que llames “niño”, a los que llames “hogar”.
Jugaban a crecer, como hacen todos los árboles, bajo la lluvia, con el sol y el sudor...

Les encantaba bailar abrazados en el patio cuando nadie los veía.
Maa era la pasión pura en medio del universo.
Aika era el universo.
Era tan hermosa y feliz que todos los pájaros bebían en su mirada.
Cuando ella saltaba, todos los peces saltaban.
Cuando ella guardaba silencio, todos los lagos silbaban.

Una noche, Aika cruzó la calle triste. Su corazón limpio despertó al viento oscuro.
La atravesó. La mató.

A la mañana siguiente Maa buscó a Aika, pero no la encontró. Preguntó al adulto: “¿Dónde está Aika?”. El adulto, con la sonrisa congelada, respondió: “Aika ha ido a vivir a otra ciudad con sus padres. Será muy feliz en su nueva ciudad”.
El adulto se giró y se fue. Maa sabía que no era la verdad.
Cerró los ojos y escuchó a las ramas y a las abejas. Lo comprendió. Aika había muerto.
Para siempre.
Maa se tumbó en un banco, su luz interior se apagó, todos los mapas y las brújulas se pudrieron, el libro del destino ardió.

Pasó el tiempo y Maa se hizo arquitecto. Construyó casas, ciudades, imperios...
Todo el mundo quería sus proyectos “por donde el tiempo nunca pasa”.
Murió muy viejo, rodeado de sus hijos, nietos y alumnos.
Los siglos cayeron como las hojas caen.

Un día, una niña y un niño de cinco años, Uxía y Marcos, están jugando en el patio del colegio.
El timbre suena y todos los niños corren a dentro del edificio. Menos Uxía y Marcos.
Están escondidos en la copa de un árbol, quietos y en silencio.
Son dos piratas en medio del océano. Tormentas horribles, castillos malditos, pulpos encantados, barcos sangrientos, espadas infernales...
Uxía y Marcos no tienen miedo porque están juntos.
Son el desafío de la vida, los ojos claros del lobo viendo a Aika y a Maa bailar en el patio.

Jorge Raedó
Helsinki, 10.12.2011